

Черешні з коньяком

Автор:

[Ніка Нікалео](#)

Черешні з коньяком

Ніка Нікалео

Журналістка Олена неочікувано для себе опинилася у складній ситуації. У неї руйнується сім'я, і, здається, шлях до особистого щастя закрито. Це змушує робити непростий вибір: боротися або шукати всьому заміну. Олена намагається відволікти себе від проблем і від свого чоловіка. Шукаючи втіхи в однокласника, вона приймає запаморочливе запрошення і вирушає до Рима. Це помилка чи крок у нове життя? Шлях до мрії чи слідування за спокусою і гріхом? Свобода чи нові кайдани? А може, шанс повернути собі щастя?...

Ніка Нікалео

Черешні з коньяком

© Хідченко В. О., 2017

© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2017

© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2017

З любов'ю до життя

Кожна людина для мене як окремий всесвіт, у якому діють свої закони існування, критерії краси, мірило правди, принципи добра та зла. Цей всесвіт лише трохи схожий на інший, він живе за тими самими фізичними законами. Але коли ці світи раптом зіштовхуються, то відбувається певна зміна всередині них, трансформація усіх їхніх законів, хоча б на певний час, навіть найкоротший. Іноді, щоправда, буває сутичка, схожа на нуклеарний вибух, що все змітає вщент, до попелу.

І тому страшенно цікаво спостерігати за людьми. Ці істоти стають для мене прибульцями з власної планети, яких приємно аналізувати і розкривати. Звісно, за параметрами свого світу, адже я теж – прибулець. Тільки в цій ситуації важливо не зайти на орбіту існування того іншого всесвіту, аби нічим не порушити законів його побутування. Аби відсканувати його у його ж звичних умовах – природних, як правильно зауважили б мені зараз біологи.

Інтернет у цьому аспекті стає важливою допоміжною ланкою, щоб показати суб'єкт. Там є все про нас і навіть більше, ніж ми хотіли б. Соціальні мережі стійко увійшли в наше життя, і часто-густо ми навіть не помічаємо, як вони починають ставати нашим реальним життям, бо ми годинами сидимо у тих «мордокнижках», «пташках» і якихось «грамах»... Чому ж ми так залазимо в цю псевдореальну царину?! Відповідь є надзвичайно простою, як і все геніальне. У віртуальному світі все ідеально: ми завжди щасливі, усміхнені, мудрі й авторитетні, нам завжди є чим і перед ким похизуватися, отримати купу схвальних «лайків», а недоброзичливців і нахаб миттю можемо стерти з лица «своєї землі» одним натисканням курсора на моніторі. Там ми – володарі свого щасливого життя, ми – боги на своїй планетосторінці. Оманлива дійсність, яку і знищити назавжди можна одним натисканням пальця.

Отак непомітно змінилася наша реальність. І не тільки в нових технологіях справа. Але й у тому, що перш за все змінилися ми самі. Бо більше не потребуємо довгих розмов і читання повільного, романтичного наративу, не прагнемо усамітнення у своїх роздумах і міркуваннях. Ми втратили відчуття довершеності життя, його глибини і світла, ми просто збайдужіли в гонитві за якимсь ірреальним для більшості успіхом, постійним прагненням адреналіну, накопиченням насправді зайвих речей, які нам заповзято нав'язує реклама. У нашому суспільстві виявився кожен сам на сам, кожен сам за себе, без відчуття міцного плеча і такої покійно-залежної ніжності минулого. Усе змішалось, усе змінилося в сучасному світі.

Від цього мені дуже сумно, і перспективи такого суспільства, навіть цивілізації, теж відповідні. Не хочеться здатися фаталісткою, але схоже, що ми вже пройшли ту точку неповернення, коли була можливість усе змінити на краще, повернути хід історії в інше русло. Цивілізації гинуть, цивілізації народжуються. Нам достеменно не відомо чому, до прикладу, зникли майя, інки, якщо дивитися ще глибше і вірити давнім історикам, як-от Платону, то чому і куди зникла цивілізація атлантів нам тим паче не відомо. Але ж причина таки є! Завжди кінцеві передують якась дія або бездіяльність. Зрозуміло, що байдужа і знавісніла, хижа і кровожерлива сьогоднішня цивілізація теж в умовах часу «Ч». Тваринне обличчя людської культури вийшло на перший план. Ми програли найбільшу битву, війну інтелекту й грубої сили. Зникає інтелігентність, просвітництво, висока культура і духовність людини. Прагматизм каже, що це невигідно і навіть згубно для повсякденного ситого і щасливого життя. Ми нищимо всі шаблони й стереотипи минулого. Ми живемо зграями, і в кожного з нас свій вождь.

Пригадую 11 вересня – день більш ніж п'ятнадцятирічної давнини. Коли я поглянула у телевизор без звуку, який на всіх каналах демонстрував одне й те саме, першою у моїй голові зринула думка, що почалася остання в історії людства війна. Жах був такий само глибоко німий і кричущий, ніби на ваших очах загинула жива людина. Себто ефект присутності в сьогоднішньому світі, навіть на відстані у континенти, практично стовідсотковий. Реальність стискається до неймовірно малих розмірів і відсутності відстаней, ми стаємо ближчі одне до одного і – о, парадокс! – значно далекі від розуміння самих себе і всіх, хто нас оточує. Світ кардинально ділиться на чорне і біле, яскраво демонструючи людині, що вона є істотою колективною і тому взаємозалежною у своєму житті від інших. Що її особиста воля і бажання як біологічного виду малозначні перед цілями і бажаннями сильніших і настирливіших колективів, а ті у свою чергу – ніщо перед загальними законами еволюції.

Чому тоді американці проковтнули той теракт 11 вересня?! А чому вони не відповіли на катастрофу, що сталася з польським літаком над Катинню? Те ж саме стосується і збитого літака над Україною в зоні бойових дій... І власне – самої війни на сході України і багатьох інших гарячих точок, яких стало аж занадто багато. На мій погляд, відповідь є простою, хоча для багатьох глибоко неприйнятною: або людство йде складним і довгим шляхом навчання не завдавати удару у відповідь, адже все це дається кривавою ціною, але такі вже закони всесвіту, у якому успіх залежить від того, що саме ти готовий заплатити за нього, або ж ми готуємося до пекельного бою, в якому «пан або пропав». І тут уже нічого не треба буде пояснювати, бо не буде кому, як казав великий Ейнштейн: «Четверта світова війна буде з каменюками і палицями».

Усе розвивається по спіралі, й достатньо пригадати жорстоку історію переходу від первісного суспільства до стародавнього світу, виникнення шумерської цивілізації (читай писемність) у IV ст. до н. е., її розпаду і становлення.

Процеси, які відбуваються нині, такі самі глобальні й навіть глобальніші. Вони стосуються не тільки суспільно-політичних векторів, а й психологічно-філософських аспектів, під час яких критична маса знань і досягнень добігає краю, переповнюючи всі можливі параметри негуманного існування й радикалізації людської спільноти. Коли точка неповернення уже пройдена, ми змушені або прийняти нікчемність і зацикленість людини на самій собі з її неконструктивними матеріалістичними прагненнями і вкрай невтішними наслідками, або створити щось нове і неймовірно високе у своїй духовності та гармонійності існування. Хоча для мене особисто це виглядає вже нездійсненним. Хіба що з'явиться той великий філософ, месія, який би вказав нам, що ми повинні зробити з цією розрізненою купою знань і технологій, щоб не загинути, а навпаки, здійснити цивілізаційний стрибок уперед, пройшовши увесь цей бруд вікон Оверона, панування ненажерливості над культурою, і опинитися у високодуховному та високорозвиненому суспільстві майбутнього, у якому буде подолано хвороби, де кожне людське життя – така ж цінність, як і своє, у якому звучить Вівальді, Шопен, а люди із захватом читають... Рай на землі.

Натомість – гроші, акції, біржі, індекс Доу – Джонса, крос-курс і таке інше. Людство потерпає від захланності, консюмеризму кількох багатіїв світу. Природа є такою невичерпно багатою і щедрою, вона дає нам усе, що необхідно для життя, тільки треба це вчасно і вміло застосовувати і встигнути зібрати. Анекдот з аборигеном під банановою пальмою, поширений як в Україні, так і у віддалених країнах, виявляється дуже наближеним до істини. Банальна істина, за всієї її непривабливості. Однак комусь треба непомірно багато, а комусь – взагалі нічого. І саме оті, кому нічого не треба і кому потрібно все, створюють дисбаланс, бо природним є щось потребувати для свого життя і розвитку. Розвиток же без бажань не можливий, а тому створює надлишок для тих, хто нелінійний та охоче користує з того, що нікому не належить і лежить під ногами. Таким чином розвивається історія нашого часу, коли нахабніший і активніший бере все, а дехто навіть і з лишком. Той хтось уже не може вийти за рамки загальноприйнятого, а вже все прибрано до рук того першого, і тепер він уже диктує ціну, другий в таких умовах приречений на виживання і болючу смерть.

Для природи ж дезактивація одного індивідуума нічого не означає. Навіть сотні, тисячі, десятки сотень тисяч і навіть мільйон при популяції у 10 мільйонів осіб –

виправданий ризик в еволюції. Жахливо звучить те, що в разі виживання лише двох найкращих з 10 мільйонів жорстока еволюція вважатиметься виправданою. Тож не будь одним серед багатьох – будь кращим! І природа не знищить людство чи людство – само себе. Непогані аргументи, правда ж?!

Цей роман з'явився з оповідання, написаного кілька років тому. Коли світ ще тільки входив у стадію ризику, мінливості й негарантованості всього прийдешнього. Зрештою в нашому світі ніколи ні на що не було гарантій. Тобто цим твором мені вельми хотілося показати читачеві, як стрімко твориться тепер історія, якою вона була на самому початку змін, до появи у нашій свідомості боїв, бомбардувань, повстань і локальних війн. Дай Боже, щоб усе це не було провісником великої, глобальної війни на знищення нашої цивілізації. Щоб ми побачили ще своїх внуків і правнуків, зліпили з ними пасочки з піску на березі ніжно-прохолодного моря у спеку. Тому насолоджуйтеся цим розміреним читанням, цим світлим життям зі здоровими амбіціями, прагненнями і сімейними цінностями. Хай це стане втіхою та ілюзією, що «у нашому світі все стабільно і все буде добре», адже кажуть, що думки змінюють дійсність. Може, все ж таки ще не пізно. Принаймні журналістка Олена, від особи якої ведеться оповідь, дуже вірить у це.

Щиро ваша з надією і вірою,

Ніка Нікалео

Усі події цього роману є вигаданими, усі збіги імен і прізвищ є

випадковими, їх немає у реальності

Здається, що то було так давно, Коли в руках тримаю цей альбом, Нам було абсолютно все одно, Не маючи нічого мати всьо, За гроші не купити тільки час, Він всіх нас методично поділив, Когось він опустив, когось підняв, А є на кого взагалі забив.

Кузьма Скрябін. Старі фотографії

Нудьга, а не життя

Ну чому комусь призначено бути Мадонною, Сарою Джессікою Паркер (з її вельми оригінальною зовнішністю!), Таїсією Повалій, врешті-решт?! А я – нікому не цікава Оленка Дулянська? Навіть вимовляти не хочеться! Ось і чоловікові моему, схоже, теж стало нудно. Повертається додому пізно, ходить похмурий, як наш сусід після бодуна, майже не розмовляє, пожвавлюється тільки тоді, коли дзвонить телефон. У мене таке передчуття, що він вирішив зі мною розлучитися.

А сьогодні мені снився Париж... Ніби пливу я на яхті Сеною і бачу свій розкішний будинок на березі. З червоним череп'яним дахом, з башточками всілякими, квітами в горщичках і стриженем газоном на подвір'ї... Усе залито яскраво-жовтим сонячним промінням. На душі затишно, тихо і радісно!

Але задзвонив будильник, мій Пашенко штовхнув мене в бік, як стару шкапу, і Париж безслідно зник десь під стелею в кутку кімнати. Так себе шкода стало... Та враження від побаченого залишилися райдужні, а головне – незабутні.

«Пашенко, ти наволоч!» – грубо кидаю йому подумки і плентаюся у ванну.

Кажуть, Львів – це маленький Париж. Хотілося б побачити. Навряд чи знайдеться ще де у світі місто, яке вміє посміхатися й ошчасливлувати тебе у дощ. Чи, може, ще де є така неймовірна музика легкого цокоту жіночих обцасів об бруківку: і в спеку, і в зливу, і навіть в ожеледь?! А де ще ви побачите закуту в тунель річку, яка тече під містом?! А чого варта Свобода, що сидить на нижньому опорному кільці Музею етнографії! А романтично-аристократична атмосфера міста взагалі нікого не залишить байдужим – кожен на мить вмощується в численних кав'ярнях і, смакуючи знаковий напій Львова, намагається зупинити та всотати цей спалах єднання з величчю і затишком. Даремно щось із чимось порівнювати. Усе неповторне і особливе. Хоча я особисто й не проти подивитися цей Париж наяву.

Струмień холодної води остаточно змиває з мене французькі враження, і я, автоматично проковтнувши сніданок, біжу на стоянку до своєї «сузульки». Тихо плямкає сигналізація, і відмикаються замки. Але мене чекає вельми неприємний сюрприз. Моя «вітара» завелася і вперлася, як хіповий червоний віслук, у стіну:

двигун працює, а трансмісія – ні. От чортівня! Точнісінько як у моєму особистому житті: голова думає, а шия не повертає. Дзвоню Пащенко й прошу доправити якось мою машину на СТО. Він бурчить, відмовляється, але зрештою неохоче погоджується. Світ зафарбувався у тьмяно-сірий колір.

Поспішаю поштовхатися у транспорті дорогою на роботу. Еге ж, не пригадую навіть, коли я робила це востаннє... Ох і стиснув же мене сьогодні своїми лещатами народний натовп! Занімили не тільки всі частини тіла, а й думки, що набирали оберти на черговий день. «Мозок поза зоною досяжності!»

Ось так бездумно я дісталася до офісу. Нікого не помічаючи, впала за свій робочий стіл.

Гори паперів, стоси книжок і глянцю. Тобто в основному глянець, бо і наш журнал такий. А всі решта – конкуренти. І їх треба знати в обличчя!

Вмикаю свій комп і одразу заглядаю на gmail.com – листів небагато – п'ять. З досвіду знаю, що чотири – стовідсотково нудьга, а один може бути цікавим. Але ж ні! Сьогодні не пощастило: усі п'ять – суцільна банальщина і скиглення. Доведеться знову щось вигадувати.

Я хоча й закінчила журфак, та веду колонку психологічної підтримки. Так, трохи на якісь там курси походила, книжечки цікаві почитала з теми, а в іншому покладаюся на власний досвід. Іноді просто приколююся. Ну скажіть мені на милість Бога: хто буде щось робити за порадами психолога з глянцю?! А почитати таке «мило» – будь ласка. Навіть цікаво іноді, бо поради мої з гумором і дуже креативні. Щоправда, після них на мій мейл приходять не менш креативні відповіді на кшталт: «Та ти така-сяка, що собі думаєш? Що ми тубільці з острова Чунга-Чанга?!» Але то вже ніхто окрім мене не бачить, а тим пак, не публікує.

Ми – пристойний журнал для людей із вишуканими смаками!

А роботи в мене і так з лишком, бо я ще й літредагуванням тут мушу займатися. До того ж напівбезкоштовно: в Україні, як у старій добрій Совдепії, плюс ще й національний рагулізм додався у вигляді суцільної зневаги до всіх і кожного.

Колись я зміню цю роботу на престижнішу і високооплачувану. Але ж не сьогодні, бо надворі ще криза, реформи, боротьба з корупцією. «Поспішай,

слоулі», як казала моя колишня шкільна подруга Нінка.

Порпаюся в «конкурентах» з надією знайти привід для роздумів.

– Лен, чуєш, Лен?! – гукає моя офісна подруга. – Я там учора знайшла своє перше кохання! Він таким красунчиком був у дитинстві, а зараз лисий і пузатий. Ти уявляєш?!

– Жах який! – вдаю, що зацікавилася.

Жанка має неперевершений талант створювати подобу роботи, при цьому нічого не виконуючи. Потім її папери якось непомітно опиняються на столах інших працівників офісу. Все само собою влаштовується. Чому? Усі дуже люблять Жанночку. Вона абсолютно неконкурентоспроможний суб'єкт у нашому журналі. Маленька, пухка, не дуже приваблива, але щира, добра і чуйна. Ну а про її нешкідливу хитрість неважко здогадатися. У неї особливий підхід до начальства, яке їй ні в чому не відмовляє, але й не заохочує. Злі язики подекують, що в неї роман із нашим головним. Але, беручи до уваги його глибоко палеонтологічний вік і класичну жадібність, дуже складно уявити їхні інтимні стосунки. Та й Жанка навряд чи була би втішена увагою якогось старезного шлепера[1 - Шлепер (ідиш) – незграбна, тупа людина. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)] і до того ж скнари. Але інтрига залишається і наша люба ледарка завжди вирішує будь-яке питання!

– А я була в нього така закохана, – белькотить вона своє. – От дурепа!

«Дотепно», – подумала я і попросила:

– Жанночко, у мене сьогодні стільки роботи, а я наче з іншого виміру. Давай в обід поговоримо!

– Так, і що з тобою трапилося?! – відразу все просікла товстуха. – Знову з Пашенком погиркалися?!

Я розчаровано махаю рукою, мовляв, і не згадуй. Намагаюся зануритися в папери.

– Знаеш, може, і не варто таке казати, але мені здається, що ти і твій чоловік – зовсім несумісні істоти, – раптом нахабно оприлюднює свої думки подруга.

От блін! Кажуть, у дурнів думки збігаються. Але ж я точно знаю, що не дурепа!

– Та-ак?! – підводжу голову від статті й вибалушую очі від здивування. – І що ж тебе скерувало до такого вражаючого висновку?

– Я серйозно, – вдає, що може образитися. Але її манера базікати безперестанку не дає їй шансів увести мене в оману. – Він – технік, авто-, мото-, вело-... і що там іще? А ти – романтик, лірик. Що у вас спільного?

– Хм, – я замислююся над справді цікавим запитанням.

Донедавна в нас спільним був секс. Класний секс, чого тут мовчати?! Шалене кохання, на жаль, не змінилося шаленою ніжністю, як у Ромена Роллана. Та й багряно-полум'яним воно теж не було. Так, якесь тимчасове затуманення свідомості, яке вивітрилося, як аромат зрізаних квітів...

– Ну от, – робить висновок з моєї мовчанки Жанночка. – Анічогісінько!

Мені хочеться протестувати, заперечувати, театральні розмахувати руками, показувати фотки, на яких ми вдвох обіймаємося-цілуємося... І водночас зовсім не лежить душа шукати контраргументи. Розгублено кліпаю очима.

– Так не можна! Тобі треба якось розвіятися, забутися, – радить по-дружньому.

– Як? Роботи – на місяць уперед, – пояснюю їй і хапаюся за голову.

– Та ну її, роботу цю. Давай, кудись прошвирнемся, – з азартом пропонує.

Ото вже перспектива – завалитися в якийсь бар або клуб із Жанночкою! Хіба тільки, щоб місцеву публіку розполохати.

– Ні-ні, Жанно, що ти! Це не для мене, – заперечливо відмахуюся я.

- Та я, взагалі-то, теж не любитель. Тоді давай на шопінг, ну? - звабливо пропонує інтриганка.

- Не треба, - одразу даю відсіч. - У мене від цих дрібних перебіжок бутиками голова болить, - відповідаю їй, пригадуючи останній похід.

- Ну ти геть якась нестандартна. Щоб від шопінгу з'являвся головний біль - я ще такого не чула. Та в тебе депресія, дорогенька! І, якщо ти не хочеш присісти на антидепресанти, давай щось робити!

- І що ж?! - нарешті здаюся я.

Жанночка хитро дивиться на мене і примружує маленькі оченятка. Раптом, оцінивши свій комп, пошепки вигукує:

- Відповідь - на поверхні! Зараз ми тобі створимо сторіночку на цьому сайті!

- Іще чого, - обурююсь я.

Вона мене цим діймає ще з минулого сезону. А я людина зовсім неінтернетна. Тобто я, звичайно, користуюся мережею, але виключно з інформаційною метою. І надаю перевагу живому людському спілкуванню.

- Сайт блокується! Потім ще й неприємностей купу дістану, - відмахуюся я.

- Усе, вирішено! І не хвилюйся, заходитимеш з мого компа. Ніхто навіть не здогадається. Ти в якій школі вчилася?

Пауза - і я одразу ж автоматично відповідаю на всі її запитання.

У мережі немає відстані, а тільки час

Насправді це не така вже й примарна ідея - знайти своїх давніх друзів, однокласників та однокурсників. Адже давно вже другий десяток пішов відтоді,

як ми відтанцювали на випускних балах. Що з ними тепер і де вони всі?

Періодично вдаючи серйозну роботу, до кінця дня ми створили сторінку з моєю недавньою й дуже симпатичною знімкою у Всесвітній павутині. Відразу знайшлися всі однокласники, що живуть на Заході. Софочка Гольштейн, у школі – Ліберман, перебувала вже більше восьми років у Сполучених Штатах і підтримувала контакти зі всіма «закордонними». Саме серед них я й помітила Жорку Мороза, який з дев'ятого класу був по саме нікуди в мене закоханий.

– Дивися! – у мене під серцем щось стиснулося в грудочку і боляче йойкнуло. – Все такий же красень!

– Колишня пристрась?! – поцікавилася з підтекстом співробітниця.

– Та йди ти! Просто зустрічалися, як усі підлітки. Нічого серйозного, дитячі розваги. Його мамашка ще у дев'яностих звалила до Італії. Казали, що вийшла там заміж.

– Ну от! – вигукнула Жаночка. – Це саме ті ліки, що нам потрібні!

– Ти жартуєш?! Там написано: «Рим. Італія».

– Які дурниці! У мережі немає відстані, а тільки час! До того ж дуже і дуже швидкоплинний! – пояснила співробітниця і відразу ж закомандувала: – Пиши йому листа!

– Що?! Навіть не думай! – рішуче відмовилася я.

«Ото вже з неї начальниця була б! Яким вона командним тоном звернулася до мене!» – шмигнула думка.

– Дурепо! – прошипіла Жанка, – Ти ж не побачення йому призначаєш, а просто хочеш поспілкуватися. Розпитати про те, про се, пригадати спільних друзів та знайомих. Ну, давай!

– Не-е, то не добре, – дається взнаки мое пуританське виховання.

– Може, ти чогось не договориєш? Було щось? – хитро поглянула на мене моя мучителька.

– Та ну тебе! Не було нічого. Просто я не хо-чу і все, – відмахнулася від неї, сподіваючись відігнати і те давно забуте, що раптом стрепенулося в моїй душі. – Усе, до завтра.

– Поду-май! – крикнула Жанка мені навздогін, коли зачинялися двері офісного ліфта.

Небо невпинно ридало, немов хотіло змити з асфальту залишки бабиного літа. «Любов приходить восени», – раптом пригадала я фразу своєї давньої подруги, коли повз мене проплив у струмочку небесних сліз жовтий, як сонце, листочок платана.

Так воно й було! Ми провчилися вісім років разом, жодного разу не помітивши одне одного, а на дев'ятий нас ніби струмом вдарило. І полетіло, понеслося... Ми майже не розлучалися: я ходила на всі Жоркині тренування і змагання з дзюдо. Мене він чекав під вікнами моєї «англійки»! У нас не було жодних суперечок, ні-ко-ли. «Моя людинка», «Жожка» – так ласкаво називала я його! Ми просто відчували одне одного, а період взаємної закоханості й зачарування не припинявся. Улітку спекотне сонце на пляжі тільки ще сильніше плавило наші серця. А взимку морозний вітер і захоплення від гірських лиж прискорювали біг крові й несамовитої пристрасті.

Це Жожка навчив мене бачити й відчувати. Завдяки йому я відкрила в собі незвичайне й дивовижне вміння бачити світ у всьому його розмаїтті та багатстві барв. Я десь читала, що тільки три відсотки людей на Землі мають такий дар. На Заході навіть є такий напрямок у психології – кольоротерапія. Приємно відчувати себе серед обраних! Хоча на практиці свій дар я не можу застосувати. А так, просто прикольно! Ніч для мене – шовково-синя, ранок – веселково-ліловий, а день – примарно-блакитний. Вечори, які ми проводили разом із Жожкою, були оксамитово-червоними, незалежно від погоди. Кохання – світло-лимонне, невловне, тепле і злегка терпке, як хороше вино. А розлука? Тоді я ще не знала, що вона важкого фіолетового кольору з сірим полиском холодної сталі.

– Ти що, забула ключі? – зі здивуванням запитав Пащенко, відліплюючи мою руку від дзвінка.

– А? Так, здається, забула, – перелякано вилізла я зі свого минулого і зовсім втомленою увійшла в нашу сумну квартиру.

– Зварганиш мені що-небудь на вечерю?

У мого Пащенко завжди були глибоко домостроївські погляди на сім'ю. Якби я ще тоді, після закінчення інституту, не наполягла на тому, що я хочу і ходитиму на роботу, то сьогодні, напевно, варила б супи та каші на кухні з двома, а то й трьома дітьми. А мій коханий приходив би так само пізно ввечері, а можливо, й пізніше, аби не перенавантажувати свою «стомлену за день психіку», як він часто говорить.

– Пфе, жах який! – сказала я, витягаючи з мікрохвильовки розігрітий плов.

– Ти щось сказала? – запитав чоловік, відводячи погляд від телевізора.

– Тобі почулося.

– Мені здалося, ти сказала «жах», – він здивувався моїй маленькій брехні.

– Я сказала це вголос? – зображую на обличчі здивування. – Мікрохвильовка усередині геть засмітилася. Треба терміново помити!

– А, давай-давай, – вже без інтересу з набитим ротом пробубонів Пащенко.

Я відразу ж почала чистити електроприлад і за цією нудною справою знову поринула у солодкі спогади...

– Ми збудуємо казковий будинок на березі річки, – мріяв Жорка. – Тобі виділимо найсвітлішу кімнату під кабінет, у якому ти зможеш цілими днями безперервно писати свою фантастику.

– Там буде багато-багато книжок! Це буде наша бібліотека, – приєдналася я, завжди поглинена своїми фантазіями про майбутню письменницьку кар'єру.

– Ми подорожуватимемо світом, найекзотичнішими країнами. І в кожному новому місці я писатиму твій портрет.

Жорка завжди неперевершено малював і марив про велике майбутнє Далі. Мені в його мріях відводилася роль Гали[2 - Гала – дружина і муза Сальвадора Далі.].

– Жожко, який ти чудовий! Я так тебе люблю, – обіймала я його в пориві ніжності.

Його пальці пристрасно пестили мою шию, плечі, опускаючись усе нижче й нижче. Уста тремтливо торкалися моїх, обпікаючи мене п'яним коханням, млосно шепочучи слова любові...

З Пашенком усе було інакше. Він простий і прямолінійний, як офісний ксерокс: білі троянди – до весілля, червоні троянди – після, коробка цукерок і шашлик за містом у компанії друзів. Завжди весело, завжди гамірно, бо з купою його друзів повсякчас якесь свято. Завжди повно людей і ми якось розчиняємося у них. Чи він для мене розчинився у них, а може, я... Не до кінця розумію, що ж таки відбувається між нами. Чи це така любов – сімейна рутинна, чи свято без кінця-краю, яке перетворилося на пляжний відпочинок у стосунках. Повний штиль без гострих почуттів. І чого це я за нього вийшла справді?!

Заглядаю у спальню – спить уже моя нудьга... І що з ним таке?! Може, собі когось завів? О Боже! Ні, не хочу я про таке думати... А може, таки... І де це його телефон? О, е! Забув на журнальному столику на лептопі. «Ні-ні-ні! – кричить мене. – Ти ж кобіта з почуттям власної гідності. Негарно до такого опускатися – нишпорити в його телефоні, кишнях...» Ну, по кишнях рано дивитися, а дзвінки перевірю – я дружина і маю право. Вбивчий контраргумент одразу заткнув пельку внутрішньому голосу. Але серед набраних і вхідних номерів усі знайомі, в основному по роботі й кілька від друзів, або просто набори цифр, якими, як відомо, любові не шифруються. Пішла спати не зі спокійною душею, але з послабленою пильністю.

– Ну що? – запитала моя офісна мучителька, наступного ранку. – Починаймо?!

«Вам надійшло повідомлення від Григорія Мороза», – прочитала я на екрані монітора і завмерла від того, що всередині мене розірвалася гаряча вишнева кулька, обпікши мою свідомість.

– А ти боялася! – хихикнула Жанка і клацнула на посилання.

У лівому кутку монітора з'явилося всміхнене обличчя Жорки, а поруч: «Нарешті ти знайшлася, кохана моя Оленочко!»

Голова пішла обертом. Я вже нічого прочитати не змогла. Жанночка із захопленням шепотіла: «Ти не уявляєш собі, як я тебе шукав: через усіх знайомих і незнайомих, тих, що вчилися на журфаку. Щодня я педантично переглядав списки “новачків”, що поповнювалися, в надії зустріти серед них твоє ім'я. Напевно, Бог почув мої молитви, і фортуна посміхнулася!»

– Мені подобається, як він мене назвав, – пирснула товстуха і продовжила: – «Оленочко, як ти там? Напевно, вийшла заміж і народила таких же прекрасних діток?! Дуже чекаю твоєї відповіді! Твій Жожка».

– Ти що? Спиш із розплющеними очима? – запитала Жанка, зауваживши, що я не реагую на закінчення повідомлення.

Шкода, що вона не могла бачити, як світ перетворився із суцільної сіро-зеленої маси на яскраво освітлений золотим сонцем атракціон. Скільки іскристого щастя і радості раптом виявилось довкола, незважаючи на родинні негаразди!

– Е! Прокинься ж, Лен! – Жанка помахала рукою у мене перед очима.

– Я слухаю своє серце, – відповіла я, усміхнувшись.

– О! Давно би так! – схвалила співробітниця. – А то ти забобонами якимись керуєшся. Окей, давай писати відповідь, – вона потерла від задоволення свої пухкенькі ручки.

– Мені треба зібратися з думками. А то я зараз таке тут набазграю.

– А саме так і треба, – змовницьки посміхалася подружка.

Я віднікувалася, прикриваючись купою роботи. Але ж, дідько його вхопи, день пішов на пси! Усі думки заплуталися у Всесвітній мережі.

Одним словом, я йому відповіла, ані гу-гу не сказавши про своє заміжжя і не згадуючи минулі образи. Ну дістав мене Пашенко! Втомив і знекровив своєю байдужістю. І тут я відразу зрозуміла, що почуття мої до Жожки не зникли безслідно. Дивно, наскільки довго і глибоко під надійним шаром асфальту з повсякденної рутини я зуміла не позбутися їх. Не знаю, можливо, я й помиляюся, але щось мені підказує, що моє майбутнє може бути не таким уже й рожево-примарним...

Авантюристка

Наступною моєю віртуальною співрозмовницею стала не просто моя колишня однокласниця, а також колишня однокурсниця Ніна Ондорська. Ото вже у неї життя – сюжет абсолютно кіношній! Можна знімати справжній блокбастер з голлівудськими ефектами. Може, я ще й сценарій до фільму напишу? Хтозна...

Нінка була писаною красунею з модельними формами і волоссям, як у мавки з «Лісової пісні», до пупа. Хлопці довкола неї вилися табунцями ще тоді, коли ми всі встановлювали олімпійські рекорди зі стрибків у резинки на шкільних перервах. Нінці це було не в масть. Скакати вона могла лише з почуттям власної гідності, яке дозволяло їй займатися цим виключно з високо піднятою головою. Від цього частенько страждав її ніс, який щоразу цілувався з асфальтом. Після кількох невдалих спроб наша красуня забила на нас і гру, кинувши: «Та ну вас, з вашими дитячими іграми!» Ми не сумували, вважаючи її злегка дивакуватою.

Тому Ондорська від нас сепарувалася і з однокласників товаришувала тільки зі своїм портфелем. Тоді ще не було новомодних наплічників з купою всячостирчачих котопсів та інших американських прибамбасів.

Нінку зі школи забирали старші хлопці (а в тодішньому нашому розумінні – просто дядьки). Одного дня на одній машині, а іншого – на другій.

Через таке розмаїття в неї склалася не надто скромна й начебто неавторитетна репутація. Хоча я вже тоді зауважила, що ті однокласниці, які її відверто зневажали, насправді люто заздрили Ондорській і навіть у чомусь намагалися її наслідувати. Це проскакувало в манері розмовляти з хлопцями, періодично поправляючи волосся; наносити макіяж (до цього ніхто цим не грішив); стиль

одягу теж змінився, тобто дівчата відмовилися від простецьких совдепівських підколінок і не так отетеріло летіли в перервах пострибати на шкільному подвір'ї.

Після закінчення школи Нінка успішно вступила на факультет журналістики, де про її сексапільність одразу ж почали складати легенди. За шкільною звичкою ми не намагалися потоваришувати. У неї була своя компанія, а в мене – своя. Наша красуня постійно тусувалася в мистецьких колах, та й про свою промоцію не забувала. Працювала і на ТБ, і на радіо, і в різних журналах. А по закінченні університету поїхала на практику в Міністерство закордонних справ. Не тому, що знайшла зв'язки, а тому що охочих на те місце не було. Парадокс?! «Навіщо такі потуги?» – дивувалися однокурсники із впливовими батьками. Адже жити у Києві провінціалці десь треба! А харчуватися? Тоді гроші на всю цю замороку взяти де? Бо ж за практику не платять!

Нінка ж собі сказала: «Голова є, руки є – будуть і гроші!» Батьки, покопирсавшись у старих поживклих записниках, знайшли давніх друзів-киян, у яких і замешкала їхня доня. І пішла працювати, попри практику, на кілька столичних видань, пишучи репортажі.

Трудилася, як бджола у вулику, і натрудила собі купу важливих знайомств. Рівно через рік після закінчення практики її дім струснула надзвичайна звістка. Радісним криком Нінка повідомила рідних, що запрошена працювати на «Радіо “Свобода”» в Прагу! З усіма можливими звідси обставинами.

«Ото почалося життя!» – не вірила своєму щастю Ондорська. Службова квартира в столиці Чехії, автомобіль для спецкорів, надвисокі гонорари, як для українки, за які вона змогла утримувати не тільки себе, а й батьків в Україні. Не життя – казка!

Пропрацювавши кілька років на вороже колись радіо, Нінка вийшла заміж за дуже успішного бізнесмена з Росії. І переїхала жити у США. Про це я вже дізналася із переписки з Софочкою...

– Олено! Тебе наш Старий викликає до себе, – смикнула мене за руку Жанка.

– А це ще по що? – я ошелешено витріщила на неї очі. – Хтось бовкнув, що я сиджу в мережі?

– Не знаю. Не думаю, – зморщивши носа, відповіла подруга. – Я чула, як він обговорював якісь проекти зі своїм заступником...

– Звільняють! – я оторопіла від самої лише думки.

Ні, не страшно втратити тут роботу. Я її ледь зношу. Мені зарплатні вистачає лишень на те, щоб іноді вийти на нормальний обід. Але найголовніше, що я не готова була до цього. Та й кредит за свою «сузульку» я частково виплачую сама! Пащенко тільки з тим розрахунком і зробив перший внесок.

– Ну давай, іди. Може, не все так страшно. Та й колонку нікому крім тебе робити, – заспокоювала Жанночка.

Бреше, свинюка. Знає, у чому річ, але мовчить. Тільки очі посміхаються.

Скоренько надягаю туфлі на підборах (під столом я тримаю ноги у домашніх чалапах) і лечу в туалет підправити макіяж і зачіску. Шлепер наш хоч і старий, але завжди всіх працівників міряє від голови до п'ят.

Три хвилини – і я вже готова: ніс підпудрений, губи підфарбовані. А з волоссям, блін, засада якась – ще три дні тому мите. Поспішала зранку. А... збираю в кінський хвіст. Ніхто не помітить! Гудзик на блузці розстібаю трохи нижче. Звідти зважливо визирають груди у білизні пуш-ап. Перекручуюсь перед дзеркалом востаннє... Хотілося б сказати «ку-ул», але вираз мого спантеличеного обличчя видає внутрішню напругу. Ну коли я вже нарешті навчуся бути впевненою в собі? На курси якісь походити чи що?!

– Добридень, Володимире Павловичу! – намагаюся триматися переконливо.

У кабінеті шефа сидить Захар, його заступник. Обое, як за команду, вирячуються на мое зімпровізоване декольте, від чого я ніяковію й рефлексивно застібаю нижній гудзик. На біса я його розстібала?!

– Сідайте, Олено, – несхвально округливши очі, пропонує наш головний. – Як просувається ваша робота?

– На наступний номер колонка вже майже готова, – нахабно брешу, аж долоні впріли.

– Добре. Це добре, що ви так оперативно працюєте, – ніби між іншим зауважує. – Але ми тут із Захаром Івановичем довго радилися й вирішили ліквідувати розділ психологічної підтримки...

Бац! І вазоном з вікна прямісінько у тім'ячко! Так я і думала. Процесор завис... Очі фіксують тільки чорно-білий спектр.

Писати я почала давно, ще в школі. Тодішні мої твори постійно викликали захоплення вчителів-мовників. А секрет мого успіху зовсім простий: я була нахабною брехухою. Чого не знала – те домислювала, чого не було – те вигадувала. Від цього наша стара порепана школа з розмальованими смердючими туалетами і наскрізь трухлявою бібліотекою у творі видавалася урбаністичною будівлею майбутнього з незвичним навчальним процесом. Мене за ці фантазії нагородили грамотою і привселюдно похвалили на загальношкільних зборах. А твір про маму скидався на опис супермоделі з агентства «Еліт» у Парижі. Рідненька, яку викликали особисто до завуча, аж сплакнула. Хоча я насправді бачила її такою! А хіба може бути хтось гарніший за маму?!

Ось так, зрозуміла я згодом, і пишеться усе решта. Моїм улюбленим жанром стала, звісно ж, фантастика, і я почала успішно атакувати всі тодішні газети й журнали: «Піонерська правда», «Студентський меридіан» та інші. Тобто я вже тоді знала, що мое покликання – писати. І писала аж до сьогодні...

Старий провадить своє, не звертаючи ніякої уваги на мій шок:

– Він не надто фаховий. Іноді й зовсім нудний... Правильно я кажу? – звертається вже до заступника.

Захар підхоплює:

– А нам потрібне щось оригінальне, цікаве й головне – актуальне. Розумієш, Олено?

– Я... розумію, – поступово мова таки повертається до мене.

– Ну, може, маеш якісь ідеї? – ніби з цікавістю.

Е, то мене не звільняють! Фу, аж легше стало. І відразу все заблимало, повертаючись до звичної колірної гами. Я замислилася.

– Ти не мусиш поспішати. Якщо на наступний номер колонка забита, то нехай вже, – каже заспокійливо. – А от надалі треба щось змінити радикально. Ми отримали можливість трохи розширити наші обсяги. Тож думай!

– Авжеж, – відповідаю і відразу ж несподівано для себе випаляю: – Я могла би щомісяця писати цікаві історії про те, що на сніданок їдять різні соціальні прошарки і відповідно подавати рецепти тих страв.

Старий тримає паузу. Захар скептично примружив одне око.

– Ні, щось не дуже, – скрививши свої тонкі, як у вовка, губи проціджує він, – креативу нема.

– Ви, Олено, не поспішайте. Постраждайте трохи муками творчості, – радить головний. – Помисліть, почитайте якусь статистику щодо інтересів середнього класу. Ну і тоді...

– У вас же є автомобіль? – несподівано запитує Захар.

– Є, – здивовано вирячуюся на нього.

– Ось, може, щось в автомобільному напрямку, – підштовхує.

– Ну, я не аж так професійно у них... Але я щось обов'язково вигадую, – відповідаю, трохи зорієнтувавшись.

Очевидно, фінансування збільшується за рахунок якось автоспонсора. Тому він і лобіює його інтереси. І Жанка в курсі. Щоб їй добре було!

- Чудово. Тоді можете повертатися на своє робоче місце, – дозволяє Старий.
- Гей, ну що там? Все окей?! – посміхається товстуха, коли я сідаю у своє крісло.
- У-у, – з посмішкою погрожую їй кулаком. – Могла б і попередити! Мене мало не паралізувало від жаху.
- О, чуеш! Налякала іжака голим задком. Чи тобі ті копійки погоду роблять? До речі, ти про підвищення своєї зарплатні поговорила?
- А ти думаєш, то був відповідний момент?! – я здивована. – Краще я скажу тоді, коли вигадаю, як заповнити свою сторінку.
- Автомобілі?! – прицмокнувши.
- Ну, ти про все знала! – розтягую слова від невдоволення. – Могла б...
- Та де ж там. Не могла. Старий не в захваті, – пояснює. – З усього видно, що Захар має якийсь свій інтерес.
- Не зрозуміла...

Жанночка перехиляється через свій стіл. Я, зрозумівши натяк щодо конфіденційності, тягнуся їй назустріч, спокусливо видовжуючи свою фігуру, як у скандально відомому «Основному інстинкті» з Шерон Стоун. Стильний Сергійко з рекламного заглядається скоса, проходячи повз нас.

- Ну, окрім офіційної оплати за рекламу від автомобільного дому «Вояж», він може отримувати й інші дивіденди, – пошепки ділиться. – А головний за ім'я журналу турбується. Тому таки щось вигадай. Ти ж розумна. Я це добре знаю. Тільки засиділася тут. А треба розвиватися.

Це вона мені каже! А сама як не робила нічого, так і не робить!

- А ти чому не взялася за цей проект? – мене підточив хробак сумніву.

– Я?! – ошелешено. – Та ти жартуєш хіба? Що мені, робити нічого?

Це – точно! Плітки і закулісні інтриги забирають увесь робочий час Жанки. Вона в нас на зразок тієї Шурочки зі «Службового роману». Куди ж їй якісь там статті писати чи бігати у пошуках рекламодавців. Цим нехай інші займаються! Для неї треба створити нову посаду – заступник головного редактора з особистих питань. Ні, краще – приватних! Але зрештою їй і так добре. Вона абсолютно не амбітна. Це я тут з лопатою розгрібаю. І за максимуму зусиль – мінімум компенсації. Ніби з перфоратором на гранітну стіну. А тут такий шанс! Мушу змінювати професійний вектор. Нічого із себе психолога корчити.

– Твоя правда! – пошепки вигукую. – Я скоро пліснявою вкриюся, якщо не почну щось робити.

Мій Пашенко – «шалений драйвер». Абсолютно невимушено пересувається вулицями в заторах. Іноді його незворушна витримка доводить і мене до сказу. Коли всі довкола сигналять, ніби у них розрекламована діарея, або, стікаючи сімома потоми, криють одне одного нецензурною лайкою, мій чоловік реагує на ситуацію філософськи-споглядально. Мінімум емоцій, максимум – зверхня посмішка. Від такого коктейлю в натовпі автівок закипають не тільки двигуни, а й незворушна витримка будь-якого українського обивателя. І тоді – о, тримайся наш парламент! Як казав Тарас Бульба: «Я тебе породив, я тебе і вб'ю!» Тому ми переважно сидимо із зачиненими вікнами навіть у найпекельнішу спеку. А раптом комусь із ображених спаде на думку освіжити наймилішу посмішку мого чоловіка? Поінформований – це краще, ніж просто озброєний!

Увечері чоловік був мордований щодо начиння автомобілів. Виявляється, коробка передач і трансмісія – це одне й те саме!

– А що таке релінги? – питаю між іншим.

– Давай зробимо так, – пропонує загнаний у кут чоловік. – Ти накидаєш статтю, а я туди наставлю технічних прибамбасів. Іде?

– А що я буду робити наступного разу? – тут-таки думаю про перспективи.

– Я домовлюся, щоб тобі в автосервісі лікнеп провели.

– Бр-р, – відразу наїжачуюсь від такої непривабливої пропозиції.

Але, трохи подумавши, погоджуюсь.

Пашенко із почуттям виконаного обов'язку пірнає у світ валютних курсів в Інтернеті. Я його розумію. Адже реальне життя для нього – це така нудьга. Особливо мое. Пишу собі щось там, нікому не потрібне. Отримую за цю маячню п'яту частину його місячного заробітку. І ще маю дурість усім цим надто перейматися. Він вважає єдиним моїм досягненням тільки те, що я так-сяк кермую авто. «Так-сяк», тому що на автоматі, а це знову ж таки несерйозно. Чи то так усі чоловіки думають про своїх дружин? Чи то він хотів би бачити поруч себе незалежну бізнес-вумен? Мабуть, ні. Насправді, ми ніколи з ним не говорили про жіночий і чоловічий ідеал у нашому особистому розумінні. Розподіл хатніх обов'язків після одруження відбувся якось сам собою: мені всі хатні клопоти, йому фінансування нашого життя. Мені здалося це справедливим спочатку, бо я й гадки не мала, як можна в нашій країні заробити достатньо грошей, аби і жити нормально, і на відпочинок закордонний вистачало, і на машину... Одним словом, я після навчання у виші випірнула в доросле життя, наче немовля з лона матері. І чоловік став мені тією біблійною опорою та підтримкою на всі сто відсотків. І я його дуже кохала. Ні, я його просто обожнювала. Цілувала при кожній зустрічі й розставанні. Пам'ятаєте оце: «С любимыми не расставайтесь... и каждый раз навек прощайтесь!»?[З - Цитата з вірша О. Кочеткова «Баллада о прокуренном вагоне», який став відомим після виходу фільму «Іронія долі, або З легкою парою!».] І я так прощалася. Згодом це відчуття кудись зникло. А куди і чому, я й гадки не маю. Усе якось так непевно стало, примарно, зникло відчуття гостроти. Я почала помічати інших чоловіків. І, правду кажучи, мені від цього робилося якось неприємно, тобто хтось там усередині взяв собі за моду смикати за якісь струни душі, чи совісті, чи ще бозна-чого, що так не можна, що це нечесно і неправильно стосовно чоловіка. От холера ж якась там сидить! Не інакше. Краще сказати – внутрішній цензор чи ментор. А в мудрих книжках із психології написано, що все природно й нормально. Подобаються інші – отже, ти живеш, а ні – то й нехай... Очевидячки, Пашенко переживав такий самий період.

– Ти спати йдеш? – питає, проходячи повз мене.

– Ага, зараз... – відповідаю недбало, чекаючи, що буде далі.

– Я тебе чекаю. Давай швидше.

- Добре, вже закінчую.

Я ще щось там вистукую по клавішах, вдаючи, що дуже заклопотана. Витримую п'ятнадцять хвилин і тишком-нишком заглядаю у спальню. Чоловік сопе, загорнувшись у ковдру мало не до самих вух.

Таки щось сталося! Щось недобре відбувається з нами обома. Раніше він кликав мене мало не що дві хвилини і точно вже ніколи не засинав до мого приходу. Я пригнічена страшенно, телефон показує те саме: офісні працівники, секретарка, друзі, невідомі номери...

Історія перша: оригінальна

Десь опівночі пролунав дзвінок.

- Альо?! - вичавлюю заспанним недобрим голосом.

- Привіт! Це Нінка з Чикаго.

- З «Чи-ка-го»? - намагаюся пригадати, в якому нічному клубі я була востаннє і з ким там познайомилася.

Але ж тієї дискотеки на Науковій вже давно немає!

Пащенко починає крізь сон незадоволено буркотіти:

- Та пошли його, того козла! Нормальні люди сплять давно!

На іншому кінці дроту не витримують:

- Нінка Ондорська - я! З Чи-ка-го!

- А-а, - до мене сонної врешті дійшло. - Боже мій, Нінко! А котра ж там у вас година?

- Там? Не знаю. А тут у Львові – пів на першу ночі, – радісно повідомляє.

- То ти в Україні? – доходить до мене, мов луна на Еверест.

- Ну, та так! Ось ніяк не звикну до іншого часового поясу, – пояснює. – А ти вже, певно, спала?

- Ага. Вибач, просто я лягаю не пізніше одинадцятої.

- Ну, тоді дрихни. Я завтра тобі зателефоную, – і додає: – Так хочеться побачитися! Десь посидимо, га?!

- Ну давай! Добраніч.

Вимикаюся і падаю на подушки, щоб далі снити щось хороше. Судячи з того, яка я була незадоволена дзвінком, мені бачилося щось прекрасне... Цілую мимохіть Пашенка в шию. Він мене щипає за дупу і каже: «Ні, Лялько! Спи! Рано прокидатися». А я що? Просила щось хіба? Однаково неприємно. Гад!

В обідню перерву ми зустрілися з українською американкою в одному з модних ресторанчиків поблизу площі Ринок і поруч мого офісу.

Зауважую її струнку, як у Майї Плесецької, поставу за столиком у кутику кафе, в якому панує кабінетно-камерний затишок, чути лише голос кавомашини. Нінка белькоче з кимось по телефону. Вона все така ж енергійна, весела й запальна.

- А ти пригадуєш, як тут у сусідній брамі був магазин одягу «Воронін»? Ще тоді, коли ми у школі вчилися. Майже всі наші хлопці собі тут на випускний костюми купували. А тепер триповерхова кав'ярня.

Вулицею на неймовірно високих обцасах і відповідно такої самої довжини, а точніше, короткості, спідничок, проквіляли дві львівські панянки, тримаючи одна одну за руки і кривуляючи ніженьками, наче богомоли. Сяк-так вони добрели до входу кафе й одразу вчепилися руками у клямку вхідних дверей. Смішно?! Тільки не тоді, коли ти сама змагаєшся за цілісність своїх колінних суглобів і дорожезного взуття.

- Ні, не пригадую, - наче вибачаюся і зітхаю.

- Ну та як не?! Он на розі була ювелірна майстерня - вона і зараз там. Глянь, он дівки шкандибають туди! - Нінка радісно сплескує руками. І враз заспокоюється.

Ми посміхаємося одна одній.

- Боже мій, Нінко, та ти зовсім не змінилася! - всміхаюся.

Прискіпливо розглядаю її і зауважую тонесенькі смішинки довкола очей. Але для чого це казати? Хіба ж це не природно? З трьома кіндерами, але в такій чудовій формі, мов модель! Тому декілька тоненьких зморщок, то пусте!

- Дякую, - радісно лепече вона й робить комплімент алаверди.

- Я не сподівалася, що ти так швидко прилетиш, - кажу, ніби вибачаюся за нічну розмову. - Ти ж писала, що збираєшся аж зимою.

- А я змінила свої плани. Можу собі дозволити. Адже я сама собі начальство.

Нінка якось обмовилася, що має власне рекламне агентство у Штатах.

- Бізнес-леді! - щиро заздрю, бо хто така я?!

- Я дуже рада, що зараз з тобою розмовляю. Ти тільки подумай, скільки років ми не бачилися?! Як ти, твій журнал?

- «Мій журнал»! Якби ж то, - задумуюсь над сказаним. - Так, нічого серйозного. Ось запропонували нову тему вести.

- А яку? - зацікавлено.

- Натякають на автомобільну.

- Дивно... Журнал жіночий. Невже думають, що для нас нічого цікавішого окрім машин немає, - сміється моя співрозмовниця, - а секс, мода, діти...

- Про все це ми вже пишемо, - відповідаю.

- Тоді треба подумати, - серйозно замислюється. - Подорожі!

- Є, - кажу із посмішкою.

- Ну добре. Подумаю і щось підкажу, - обіцяє Нінка. - Ти ліпше про себе розкажи. Чи задоволена роботою? Зарплата хороша? У наших глянцях гонорари зашкалюють! - і вона по-американському великим і вказівним пальцями показує літеру «о».

- А я в основному покладаюся на свого чоловіка, - сумно констатую. - Зрештою, як і більшість українських жінок.

- Хм, дивно. Проби підвищення, коли висунеш нову ідею. Мусять дати! - обнадіює мене. - Ми таке вигадано - загойдаються! - і раптом: - А діти? Коли ж ти плануєш? Чи може проблеми якісь? - говорить уже зі співчуттям.

- Та немає жодних проблем. Просто мені здається, що я ще не готова. Хочеться щось здійснити. Якусь кар'єру зробити або що.

Насправді мені ця тема вже обридла. Усі постійно запитують про дітей, наче у мене в житті не може бути своїх особистих цілей. І взагалі, питання недоречно й нетактовне, бо якщо немає певної мети, як у мене, то справді можуть бути проблеми і тоді вже зовсім не потрібно обговорювати цю вразливу тему. А якщо криза в сімейних стосунках, як у мене?! Але ж люди такі доброзичливі, що аж гай гуде.

- Ну, так і роби! Бери приклад з мене.

Ото вже, Нінка й справді зразок для наслідування.

- А малі твої з ким? Невже чоловік погодився?!

- Він у мене такий! Усе розуміє. Але в нас є домогосподарка. Тож ноу проблем! Агентство залишила на свого заступника. Він у нас гей, - підсміюється, - та з

такими людьми дуже комфортно працювати. Хоча мені буде так жаль розставатися з ними всіма, бо за півроку ми плануємо перебраться в Маямі. Там і тепліше, і спокійніше.

Заздрю їй білою заздрістю. Мені все це видається надзвичайно феєричним.

– А насиджене місце чим дошкулило? – дивуюся я.

– Чикаго?! – здивовано перепитує. – Та ти що?! Там же постійно стріляють. І білих – на пальцях перелічити.

– Як це «стріляють»? – округлюю очі від здивування, а перед очима постає багряна пелена.

– Дуже просто: проїжджаєш поблизу негритянських кварталів і чуєш постріли. Мій чоловік уже купив собі якусь там «емку», чи як її. Для впевненості. А нещодавно на сусідній вулиці якийсь маніяк розпотрошив стару бабку. Видовище було-о! У всіх новинах показували. Бо це вже його третє вбивство. Гидота, ще й яка!

Мені робиться зле від її оповідей. А ще кажуть «жити, як у США; працювати, як у США». Та там же просто страшно! А тут хоч і притискають тих нещасних українців, хоч і дусять їх податками і новими обмеженнями, але всі мовчать і терплять. Терплять ті реформи, тарифи... Хоча це все справді ліпше, без стрілянини.

– Нінко! А не шкода тобі, що ти з такої благополучної європейської країни, як Чехія, чкурнула в ті урбанізовані Штати? – запитую я з нерозумінням.

– Ні, ну що ти! – відмахується від запитання Ондорська, попиваючи запашну колумбійську каву. – Все що не робиться, робиться на краще. А я люблю ризик і мандри. Для мене тупцювання на місці – смерть! У житті мені потрібна динаміка, розумієш?!

Як же тут не зрозуміти! Куди вже більша динаміка, як маніяки-убивці за рогом, карколомне ралі під кулями, а між тим робота і дім з трьома дітлахами! Американські гірки, одним словом. Тут ще бракує вранішніх пробіжок і вечірніх

променадів. Мазохістка якась, Господи помилуй!

– Нінулю, треба ж і собі трохи часу приділити, – повчаю приятельку, співчуваючи інтенсивності її життя.

– Ну ти даеш! Я тричі на тиждень у фітнес-зал ходжу, – посміхається Нінка.

І тут встигає! Справжній екшн!

– Я звикла за собою доглядати, коли ще моделлю підробляла. Після народження першої дитини, – уточнює вона, – грошей бракувало. То я тоді й у басейн ходила, і педикюр-манікюр регулярно робила. А тепер лише раз на два тижні.

Мої очі скоса дивляться на її ідеально полаковані нігті.

– Боже, а які там панянки дефілюють! Усі на одне обличчя, з розкішними бюстами, білосніжними усмішками й копицями волосся, що спадає з плечей.

– Родина чи що? – наївно вимовляю я.

– Ага! З силіконової долини, – сміється Нінка. – Пацієнтки пластичних хірургів. А це дуже об'єднує, як спільні цілі і мрії. А схожі, тому що еталон один – Барбі.

– Хто? Лялька?! – Нінка, певно, має мене за відсталу дурепу з третього світу.

– Ондорська! Дулянська! – вигукує чоловічий голос, і на нас суне здоровенне волохато-бородате чудовисько в сонячних окулярах.

Повітря наповнюється ностальгією, що висить, наче димова запона з липким і пахучим ароматом бабусиних парфумів «Красная Москва»[4 - Популярні в радянські часи парфуми московської фабрики «Новая заря».], шкільною пліснявою і ватрушками з буфету... Стіни кав'ярні, вкриті старою, але відреставрованою штукатуркою, змінюють у моїх очах свій колір на брунатно-коричневий із шерехкою, колючою поверхнею.

– Кошпан?! Юрко! – радісно викрикує екзальтована Нінка й кидається в масні обійми боввана зі щасливою усмішкою.

Я тримаюся більш ніж стримано. Ми ніколи з ним не були аж такими близькими. Усміхаючись, просто подаю йому руку. Він її потискає, зовсім не образившись на моє холодне ставлення. Сідає за наш столик на запрошення Нінки.

– То як ви тут опинилися? Це ж треба! Я в цьому кафе щодня граю, а однокласників зустрічаю вперше за кільканадцять років, – із задоволенням повідомляє якийсь чужий і незнайомий «дядько».

– Так ти консу закінчив, чи що? – запитує Нінка, любовно обвивши рукою його шию.

Вони раніше зустрічалися якийсь час.

– Та де там! Мрія не здійснилася, – скрушно похитує головою модний довгобородий дядько Юра. – Батьки були проти. Я мусив п'ять літ на фізматі відмотати. Але природа бере своє: спочатку лабав на весіллях, а потім знайшли менеджера і їздимо трохи гастролями. У цьому кафе – моє постійне місце, – вже із задоволенням продовжує він. – А що?! Платять добре. Плюс замовлення, виїзні концерти. Купив будинок за містом. Дружині – «Тойоту Метрикс». Зі Штатів, до речі, привіз.

Яке ж брехло, холера ясна! І навіть оком не моргне.

– Ех, Нінуль! А пам'ятаєш, як ми із тобою?!

– Я нічого не забула, Юронько! І завжди-завжди в тебе вірила! – правдиво зізнається колишня подруга, підморгуючи. – Якби залишилася тут, то це я б і їздила на тій «тойоті»!

– Та не матлош! – сміється волохата чорна гора. – Тебе такі пацани возили, що ти мене і в розрахунок не брала. От, ані краплі не змінилася!

Юрко по-дружньому цілує її в щоку і притискає до своїх, ніби гумових, надутих повітрям, грудей. Тендітна й легка, як бабка, Нінка топиться в його обіймах. У її очах я читаю сум. Чи то мені здалося?

За дві години в товаристві вайлуватого однокласника та його друзів по гурту ми добраче «дрінканули». Та як кажуть: не вмєш пити, сиди і жери! Але ж ні – Ондорська так наквасилася з тим Кошпаном, що ми її попід руки ледь до таксі дотягли. Хоча Юрко той ще фрукт, міг би свою колишню дівчину і на руках занести. Раніше бігав за нею, як курча за квочкою. Слина аж на бороду крапала, а сьогодні на вухо мені кинув: «Ну й набамбурилася вона! Бридка, як слимак». Та сам він – равлик вагітний! Ейнштейн незакінчений, помножений на зародок Ростроповича! «Тойоту» він дружині купив. Ага, так я й повірила. Це, мабуть, вона йому все купує. Давно знаю, що він одружився з якоюсь тіткою, на десять років старшою. Купляв у неї на базарі запчастини до своєї задрипаної «вісімки» і пригрівся. А в жіночки його хата є, бізнес є, син від першого шлюбу теж є. Безсонних ночей над ліжечком проводити не доведеться. Якраз те, що й треба нашому інфантильному Кошпану. А от що стосується музики – то тут усе чистісінька правда. Може, і був би він на своєму місці, якби батьки йому все не перемакітрили тим фізматом. Професори, що тут скажеш, бачили своє єдине дитя в науці.

У Нінки дорогою до її колишньої квартири, у якій тепер замешкала сестра Ондорської, безперервно тарабанив телефон. Скільки я не намагалася її розбудити – не могла. Та, коли я витягала мобільник із її торбинки, вона враз прокинулася, схопивши мене за руку. Я аж сторопіла.

– Ти чого? – питаю заскочена.

– Нічого. Не треба відповідати, – і затигнула блискавку на сумці. – Я знаю, хто це.

Попри майже тверезе пробудження Нінці без моєї допомоги все ж не пощастило б добратися до її дверей.

– Нарешті! Зовсім одуріла. Та твоя стара потвора півслова не дає вставити, – констатувала її заспана сестра, відчинивши нам двері. – Ой, вибачте, я вас не помітила, – промовила жінка вже мені.

– Та нічого, я піду, бо мене там унизу таксі чекає, – зорієнтувавшись, відповіла я, почувуючись ненавмисне втягнуеною в якусь сімейну таємну історію.

– Ні-ні, Ленко! Ти нікуди не поїдеш, – заперечила розквашена Нінка і гримнула за мною вхідними дверима. – Ще не пізно, лишень... о, за п'ять дванадцята! – і

раптом цілком тверезо: – Чоловік з тобою через мене точно не розведеться.
Передзвони!

Сестра метала блискавки то в мій, то в її бік. Довелося тікати, майже проламуючи чолом броньовані двері, які ніяк не хотіли піддаватися. Я бігла бетонними сходами сталінської багатопверхівки, а в голові свердлило дірку запитання: хто ж та «стара потвора», про яку обмовилася сестра? Нінчин чоловік? Можливо. І те, що вона про нього до цього дуже прихильно відгукалася ще нічого не означає.

Коли я повернулася додому, Пащенко не було. Стало якось дуже самотньо і ревниво-напружено. Дзвонити? Чи не дзвонити? А чому це його так пізно, о пів на першу ночі, немає в хаті? Де його чорти носять? Або з ким? Ні, з ким я знати не хочу, це зайвий біль і клопіт. Я маю право вимагати, щоб він був удома.

О другій прийшов. Тихо ключем відчинив двері, прийняв душ і влігся поруч. Я встигла передивитися телефон. Вже увійшло у звичку! Проте однаково нічого – усе одне і те ж саме. Та чого ж мене так ревності з'їдають? Я наче той Отелло.

– Ляль... Ляль! Ти що, спиш? – гладить мене по нозі.

Я вдала, що сплю. Не хочу нічого. Так нечесно. Там десь ходити, а тут вдавати, що все добре. Я завжди думала, що мій чоловік не такий! А який?! Інакший, добрий, чуйний, уважний і люблячий, але... Усе вже попливло у сизо-фіолетовому димі й затягувало мене в паралельну реальність сну.

Еврика! Світ стискається

В офісі як у справжньому лісовому мурашнику. Усі бігають, метушаться. Папери літають, а комп'ютери постійно гудуть.

– Ну, щось придумала? – Жанка одразу хапає бика за роги.

Я заперечливо хитаю головою. Чомусь нічого мудрішого за автомобільну тему в ній не народжується. І навіщо той Захар підкинув мені цю дурнувату ідею.

Застопорила мені весь мозок! Ще й вдома таке!

- Думай, Васю, думай!

Відкриваю свою пошту і показую їй майже розважально-нерекламну статтю про автомобіль «Сузукі Вітара», яку я собі надіслала. Жанка, позіхаючи, перебігає очима рядки.

? Скукотіща-а, Лен. Можливо, «Вояжу», це і сподобається, але не Старому. Зарубає!

І тут, як на зло:

- Дулянська! До головного, - повідомляє його секретарка.

- Засада, холера якась, - скрушно хитаю головою й роздруковую свою хвалебну оду.

- О, до тебе в друзі проситься якась Наталка Маркес! - повідомляє Жанночка, користуючись ексклюзивним правом доступу до моєї сторінки.

- Ну тебе! Не зараз, - відмахуюся.

І хто така ця Маркес?! Стрибає, як тенісний м'ячик, думка звивинами мозку, явно тлумить робочу тематику. Я боляче стискаю кулачки, аж до глибоких придущин від нігтів на долонях, змушуючи себе сконцентруватися. І біжу до начальства, яке не любить чекати.

Старий явно в доброму гуморі, що останнім часом рідко трапляється. П'є свій незмінний чай з альпійських трав і закушує дієтичним батончиком. З динаміків його компа звучить марш із «Трьох апельсинів» Прокоф'єва. Стара гвардія! Вихована на класичній музиці, літературі й комуністично-ідеологічних стандартах. Йому ж минулого року святкували вісімдесят! Справжній мастодонт, і шкіра на обличчі в нього така ж порепана. І як тільки йому вдається тримати на пульсі жіночий журнал - загадка на рівні скриньки Пандори.

- Як наші успіхи, Оленочко?

Ого! «Оленочко» – за що ж такі лестоці?!

– Я тут накидала дещо, як запропонував Захар. Ось, – і кладу йому на стіл два ріденько заповнені аркушики.

– Добре, я потім перегляну. А як щодо ідей? – не відпускає він.

– Ну-у, є одна, – намагаюся якось ухилитися від прямої відповіді. – Але треба це питання ще прозондувати і добре продумати.

– А конкретніше?

Не відстає, холера! В голову замість ідей знову стукається ідіотське запитання «і хто ж ця Маркес?» А, будь що буде! У такій ситуації треба створити подобу безперервного пошуку вирішення. Світ починає виблискувати веселковими мазками на кожному елементі офісних меблів.

– Володимире Павловичу, ось ви, наприклад, досягли такого успіху, про який у дитинстві, мабуть, і не мріяли.

– Якраз мріяв, – усміхається Старий. – До чого це ви?

– Чудово! А вчилися, напевно, у звичайнісінькій школі? – продовжую я розвивати тему.

– О-хо-хо... У сільській восьмирічці! На Сумщині. І вчився, мушу зізнатися, поганенько, – хитрувато примружує очі.

– Ну от. А хтось... хтось у школі був круглим відмінником. І тепер, може, саджає картоплю на дачі або працює в якомусь нудному бюро інженером. А от двієчник – перепрошую за порівняння – став успішним бізнесменом і їздить у відпустку на Мальорку чи Гоа.

– Я якось не дуже розумію, до чого ви ведете, – помалу Старий починає обурюватися і додає: – Ідеться про формулу успіху? Непогана тема. Мені подобається, тільки нічогісінько нового.

Він сам підштовхує мене до вирішення проблеми. Те, що й треба! Вперед, мій паротягу, роздмухую вогонь:

– Але ми практично не цікавимося, як саме створилася успішна людина. Аж доти, поки не залізем в якусь соціальну мережу в неті...

«Еврика! Я знаю, про що буде моя колонка!» – і майже вигукую:

– Я пропоную писати найцікавіші історії про життя «людей родом із дитинства»[5
– В основі вислову є назва фільму «Я родом з дитинства» режисера Віктора Турова за сценарієм Геннадія Шпаликова. Зазвичай ця фраза в публікаціях відображає проблеми дитинства, виховання, становлення особистості («всі ми родом з дитинства» тощо).]. Світ стискається. Австралія тепер набагато ближча, ніж двадцять років тому...

Я навіть не помічаю, що зіскакую зі свого місця, розмахуючи руками, як диригент за своїм пюпітром.

Старий, здійнявши брови й опустивши на кінчик носа свої окуляри-лупи, у властивому йому темпі середземноморського равлика веде:

– Що ж, оригінально. Тут тобі і подорожі, і культура та цінності інших народів, соціальний розвиток індивідуума, і... Найголовніше для нас – ширша читацька аудиторія, – явно задоволений. – Хороша ідея. Я підтримую, Олено Василівно!

– Я втішена, що ми порозумілися, – у душі чомусь заграє марш Мендельсона, а кабінет перетворився на полунично-гранатовий сік у світлі передвечірнього сонця.

– Однак спробуйте все ж десь там непомітно просунути автомобільну темку, – вже у дверях спиняє шквал моїх радісних емоцій головний. І ще м'якше додає: – Геть зовсім ненав'язливо, ніби між іншим...

– Авжеж, – відповідаю, – ми ж професіонали!

Це й справді дуже просто! Я іду, підспівуючи собі на ходу. «У цій темі віднедавна Дулянська як риба у воді». Аромат від моєї слім-сигарети услід за моїми

легенями поволі заповнює курилку, у якій я сама-самісінька наче гойдаюся на цих невидимих хмаринках. Я подумки лечу в Нью-Йорк до Ондорської, розгортаю крила над Великим каньйоном та йду в піке вниз із Ніагарського водоспаду в Онтаріо. А тоді через усю Атлантику й Середземне море повертаюся в Європу, зупиняючись у Жожки в Римі. Над нами засіяне зорями південне небо, теплий пісок під босими ногами і ніжні поцілунки нічних хвиль... Боже! На яку чудову ідею наштовхнув мене Старий. Ось у чому секрет його успіху. Він завжди знає, чого хоче і звідки це можна отримати. Я так думаю, але, можливо, у нього більше прихованих фішок.

Негайно беруся до роботи. Бігцем у соціалку. А ще ж є і «Твіттер», і «ВКонтакте»! Там мене чекає не тільки Наталка Маркес! Там на мене ждуть великі пригоди й неочікувані відкриття. Шалений драйв і мільйон відповідей на нові запитання. Цілісінький калейдоскоп подій, за який ще й гроші платять. Пашенко не натішиться, що я від нього відчеплюся з тупими запитаннями про автомобільну начинку, враховуючи шестиступеневу коробку передач... Про пізніше повернення додому розмова так і не розпочалася. Це муляє мені душу і крає серце. Навіть не знаю, який вступ зробити...

Історія друга. Франківська капелюшка Наталка

Олег мугикав собі під ніс якусь мелодію, коли я повернулася ввечері з офісу. На плиті починав посвистувати чайник. Ми живемо в дуже красивій частині Львова. І нехай не престижній, байдуже, але у нас так зелено, так осібно, бо навколо самі приватні садиби. А там... квіточки-кущики, вазончики, стрижені газони з гойдалками під накриттям, недільні шашлики.

Я щаслива. Як я люблю, коли він є удома! Затишно так і безпечно: ходить собі по хаті, гримає дверцятами льодувки[б - Холодильник (полонізм).], смажить яечню чи варить кавусю на обох. Звичайно, по великих святах, коли в нього на роботі цікаве замовлення, а на рахунок – солідна передоплата. У вітальні стоїть його чоловіче грубе взуття, а поруч мої пантолетки. Так зворушливо... Зовні він – вікінг, а в душі – дружній, уважний і люблячий, справжній партнер – завжди прийде на допомогу і порадить. Відремонтує усе, що тільки можливо, – це його фішка. Олег не просто вміє все лагодити – він справжній домашній майстер. А що вже у любовній сфері не простак – то це таки мені заканалло. От тільки, як це

зберегти – питаннечко, я вам скажу, не з найлегших. І не треба нести дурню про дітей. Ще жоден шлюб не врятували нащадки!

– Привіт! Ти вже вечеряв? – цікавлюся, заглядаючи у холодильник.

– Так, Лялько. Ми з Борисом їздили до одного солідного замовника під Стриєм. А там накрили та-аку поляну, – він здіймає брови. – Хоч тиждень жери. От тільки чаю зараз захотілося. Як справи на роботі?

– Нормально. Починаю новий проект.

– Це добре, – робить висновок він і йде до свого кабінету, тримаючи в руках чашку гарячого чаю. – Будеш теж?

І ні тобі зацікавлення, про що проект, ні запитань «чому?». Дивний він. Якийсь не такий, як завжди. Чужий чи що... Щось сталося, щось між нами зламалося. Як же це мене мучить! Може, й справді обмірковує, як нам розлучитися з найменшими втратами? Мені, звісно, до болю прикро, але що вже тут поробиш?! Кредит – ось що його втримує міцніше, ніж штамп у паспорті! Виплатити його поки що нічим. А продати квартиру, що в заставі, важко, та й не вигідно у нинішній кризовій ситуації. А зі штампом простіше: спільних дітей нема, прийшли до суду і за взаємною згодою розбіглися. Тільки чому за взаємною? Я ще не впевнена, що це мене влаштує! Хоча... І куди тільки ті почуття поділися?

Я е я, зі своїми примхами і забаганками: я не люблю, коли поперед мене. Коли наперекір і невпопад, я ненавиджу, коли пахне сигаретним димом у мене вдома, коли гора посуду в мийці та розкидані шкарпетки по квартирі. Я буду скандалити за кожну неприбрану крихту на столі й брудні пантофлі у передпокої, нічні дзвінки (після двадцять третьої) і понаднормову роботу у вихідні. Рибалку з друзями від ранку до полудня – я теж не заохочую, люб'язності зі старими знайомими вертихвістками мені теж рішуче не подобаються... І ще купа такого дрібного «за що», через яке я можу запиляти на смерть. А що?! Назвався грибом – лизь у борщ. Цю приказку я завжди повторюю своєму чоловікові. Бо не можна бути безхребетним дощовим черв'яком... Крім того, я люблю розмірковувати від зворотного, тобто включаю нові зв'язки між нейронами мого мозку. Спочатку це важко, болить голова і вивалюються баньки, але за певний час розумієш, що приймаєш рішення блискавично і, взагалі, твій природний процесор отримав апгрейд, серйозний і надсучасний. Тому...

– Пащенко, ти за компом? – легенько прочиняю двері до кабінету.

– Ага, працюю. Тобі треба, чи що? – відриває очі від екрана. – У мене купа роботи. Вдень часу не було.

– Ну, тоді сиди, – злюся всередині, бо плекала надію вдома повисіти трохи в неті. Але я дівчинка розумна і чоловікові заперечувати не буду. Нехай бавиться. Піду погляну в свої давні записи – усе ж користі буде більше, ніж від соціалки.

Яке ж нудне віднедавна стало у нас з ним життя! Він – сам собою, я – сама собою. Ввечері час і то проводимо нарізно: Олег найчастіше за комп'ютером, бо на роботі, бач, не встигає, а я, навпаки, в офісі маю вдосталь часу. Тому чарую на кухні або сиджу і читаю. Від надміру вільного часу я навіть почала пописувати. Згодом це заняття дало свої плоди у вигляді додаткового заробітку. Я втішилася – не дарма ж я витрачала згаяний час. Спочатку це були коротенькі есе та оповіданнячка. А зараз я замахнулася на велику форму, тобто роман, до того ж про кохання. Звідси психологи зробили б висновки, що в житті мені не вистачає емоцій. І були б праві, напевно. Бо якщо мій чоловік закохався, то я йому навіть трохи заздрю! І не треба думати, що я збоченка якась. Ні, я просто дуже добре пам'ятаю, як у нас із ним усе було. Які шалені пристрасті ми пережили! Як у мене спирало дихання, коли він був поруч, і як бракувало повітря, коли я його не бачила. До кожної зустрічі з ним я лічила мало не секунди. А у вихідні, коли його товариш по орендованій квартирі їхав додому в Харків, ми просто не вилізли з ліжка. На піку цього кипіння крові і мозку ми й одружилися. Нам було байдуже, чи є в нас хоч якісь спільні інтереси чи нема. Ми були пекельно закохані одне в одного.

А десь через рік я почала зауважувати, що мій чоловік виявляється гидко човгає капцями, як німецький стариган, і голиться раз на два дні. Мене почала дратувати його звичка розкидати шкарпетки по всій квартирі. А ще він ніколи не мив за собою посуд. Міг годинами проводити час із друзями на тенісних кортах. Мене стало все бісити. Щоправда, тоді ж я дізналася, що з ракеткою в руках він скидається на Рафаеля Надаля[7 - Іспанський тенісист, який свого часу був першою ракеткою світу.]

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Сноски

1

Шлепер (ідиш) – незграбна, тупа людина. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)

2

Гала – дружина і муза Сальвадора Далі.

3

Цитата з вірша О. Кочеткова «Баллада о прокуреном вагоне», який став відомим після виходу фільму «Іронія долі, або З легкою парою!».

4

Популярні в радянські часи парфуми московської фабрики «Новая заря».

5

В основі вислову є назва фільму «Я родом з дитинства» режисера Віктора Турова за сценарієм Геннадія Шпаликова. Зазвичай ця фраза в публікаціях відображає проблеми дитинства, виховання, становлення особистості («всі ми родом з дитинства» тощо).

6

Холодильник (полонізм).

7

Іспанський тенісист, який свого часу був першою ракеткою світу.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/n-kaleo_n-ka/chereshn-z-kon-yakom

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)